

TÜRKİYE İLE LİBYA ARASINDA İMZALANAN MUTABAKAT MUHTIRASI'NIN GELECEĞİ VE BÖLGEYE YANSIMALARI

Ekim 2020 Sayı:2

Türkiye ile Libya Arasında İmzalanan "Deniz Yetki Alanlarının Sınırlandırılmasına İlişkin Mutabakat Muhtırası"nın Geleceği ve Bölgeye Yansımaları

Türkiye ile Libya arasında 27 Kasım 2019 tarihinde imzalanan deniz yetki alanlarının sınırlandırılmasına ilişkin anlaşma Akdeniz'de siyasi ve hukuki dengeleri önemli ölçüde etkilemiştir. Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan ve Libya Ulusal Mutabakat Hükümeti(UMH) Başkanlık Konseyi Başkanı Fayez Sarraj arasındaki görüşmeler sonucunda her iki ülkenin Dışişleri bakanlarınca imzalanan mutabakat ile iki ülkenin Akdeniz'de karşılıklı kıyıları arasında deniz yetki alanları sınırı belirlenmiştir . Türkiye ve Libya'nın deniz yetki alanlarının sınırlandırılmasına ilişkin imzalanan anlaşmanın bölge dengeleri başta olmak üzere uluslararası hukuk ve iç hukuk açısından da bazı önemli sonuçları bulunmaktadır. Bu çalışmada Türkiye ile Libya arasında imzalanan deniz yetki alanları sınırlarının belirlenmesi anlaşmasının uluslararası hukuk ve iç hukuk boyutu irdelenecektir.

"Deniz Yetki Alanlarının Sınırlandırılmasına İlişkin Mutabakat Muhtırası" Doğu Akdeniz İçin Ne İfade Etmektedir?

Türkiye, Libya'yla imzalamış olduğu anlaşma sayesinde Yunanistan'la Kıbrıs ve Mısır arasında bir kalkan oluşturulmuş ve Türkiye'nin münhasır ekonomik bölgesinin batı sınırı belirlenmiştir. Siyasi, ekonomik ve hatta askeri boyutuyla dikkat çeken Doğu Akdeniz geriliminde, Türkiye ile Libya'nın 27 Kasım'da attığı adım mevcut dengeleri önemli ölçüde değiştirebilme özelliğine sahiptir .

Türkiye'nin Libya ile yaptığı anlaşmaya Doğu Akdeniz'de kıyısı bulunan ülkeler ve önde gelen dünya güçleri tepki stermiştir. Tepkilerin bir kısmı Libya'da mevcut Ulusal Mutabakat Konseyi başkanı olarak görev yapan Fayez Sarraj'ın tüm Libya adına böyle bir anlaşmaya imza atamayacağı ile ilgili olmuştur. Anlaşmaya en büyük tepki veren ülkelerden birisi de Yunanistan'dır.

Yunanistan, Türkiye-Libya anlaşmasının 1982 tarihli Uluslararası Deniz Sözleşmesi'ne aykırı olduğunu, bölgede yer alan Girit, Rodos, Kerpe ve Meis

adalarının deniz yetki alanlarını ve dolayısıyla egemenlik haklarının göz ardı edildiğini ifade etmektedir. Güney Kıbrıs ise söz konusu anlaşmanın egemenlik alanlarının ihlali olduğunu düşünüyor ve egemenlik haklarının korunması için merkezi Lahey'de bulunan Uluslararası Adalet Divanı'na başvurmaya hazırlandığını belirtmiştir .

Bölge ülkelerinin itirazlarından Yunanistan'ın Türkiye - Libya anlaşmasının 1982 tarihli Uluslararası Deniz Sözleşmesi'ne aykırı olduğu, bölgede yer alan Girit, Rodos, Kerpe ve Meis adalarının deniz yetki alanlarını ve dolayısıyla egemenlik haklarının göz ardı edildiği iddiaları ise uluslararası hukuk açısından gerçekleri yansıtmamaktadır. Uluslararası örf ve adet kuralları ile birçok Uluslararası Adalet Divanı kararı, adaların karasuları hakkını kabul etmekle birlikte adaların kıta sahanlığı ve MEB bağlamında deniz yetki alanı doğurmadığını ifade etmektedir. Devletin tüm ülkesinin adalardan oluşması durumunda adaların deniz yetki alanlarına sahip olacağı, bir kıta ülkesi olması durumunda ise adaların değil, kıta ülkesinin esas alınması görüşü de yine

uluslararası hukukçular tarafından kabul edilen temel görüştür . Fayez Sarraj'ın tüm Libya adına böyle bir anlaşmaya imza atamayacağı şeklindeki itirazı ise çalışmamızın ilerleyen bölümlerinde detaylı şekilde açıklamaya çalışacağız.

Türkiye ile Libya Arasında İmzalanan Deniz Yetki Anlaşması Uluslararası Hukuk Açısından Ne İfade Etmektedir ?

Öncelikle imzalanan anlaşma ile iki ülke karşılıklı olarak MEB sınırlarını belirlemiş ve bu nedenle anlaşmanın hukuki boyutuna değinmeden MEB'in tanımı ve ilan edilmesinin belirtilmesi yerinde olacaktır. MEB bir kıyı devletinin, karasuları esas çizgisinden başlayarak 200 mile kadar varan ve karasuları dışında kalan su tabakası ile deniz yatağı ve onun toprak altında bu kıyı devletine münhasır ekonomik haklar ve yetkiler tanınan deniz alanıdır. Kıyı devleti MEB üzerindeki iki ana grupta toplayacağımız ekonomik nitelikli haklara sahiptir. Bu haklardan birinci grubu, 200 mile kadar varan gerek deniz yatağında ve toprak altında, gerekse su alanında kıyı devletinin doğal kaynaklar üzerinde münhasır olarak sahip olduğu haklara ilişkindir. İkinci grup ekonomik nitelikli haklar ise, bu deniz alanının işletilmesi ile ilgili öteki hakları içermektedir .

MEB sınırlandırmasında temel ilke, bunun anlaşma yoluyla ve uluslararası hukuka uygun olarak hakça bir sonuca varılacak biçimde gerçekleştirilmesi olmaktadır. Bu çerçevede sınırlandırma ya anlaşma yoluyla ya da anlaşma dışı yöntemlerle, fakat her haliyle hakça ilkelere uygun olarak, gerçekleştirilmek zorundadır. Bu bağlamda Türkiye 27 Kasım 2019 tarihinde karşılıklı kıyısı bulunan Libya ile uluslararası hukukun temel ilkeleri olan eşit uzaklık, hakkaniyet ve ölçülülük

prensiplerine uygun olarak MEB sınırlarını belirlemiştir .

Anlaşma kavramı ile, genel olarak uluslararası hukukun kendilerine bu alanda yetki tanıdığı kişiler arasında, uluslararası hukuka uygun bir biçimde, hak ve yükümlülükler doğuran, bunları değiştiren ya da sona erdiren yazılı irade uyuşması anlaşılmaktadır. Böylece uluslararası hukukun anlaşma yapma yetkisi tanıdığı hukuk kişileri egemen devletler, genel bir biçimde uluslararası örgütler ve sürekli tarafsız devletler öncelikli gelmektedir. Anlaşma yapmaya yetkili devletlerin belirlenmesi ile birlikte bir diğer önemli konu, devletleri adına anlaşma yapma yetkisine sahip olan kişilerin kimler olduğunun açıklanmasıdır. Başka bir deyişle bir anlaşma metninin oluşturulması ve kabul edilmesi konusunda ilk belirlenmesi gereken şey, bu işlemleri yapmaya yetkili kişilerin saptanması olmaktadır. Bu yetkililer temsil ettikleri uluslararası hukuk kişisinin bir devlet ya da bir uluslararası örgüt olmasına göre değişiklik göstermektedir. Uluslararası hukukta gerek yapılageliş kuralı olarak, gerekse 1969 Viyana Anlaşmalar Hukuku Sözleşmesi çerçevesinde (madde 7), anlaşma yapmaya yetkili devlet temsilcileri iki gruba ayrılmaktadır. Bunlar; görevleri nedeniyle hiçbir özel yetki belgesi almaları gerekmeyen kişiler ve bir yetki belgesi ile yetkili kılınan kişilerdir. Hiçbir yetki belgesine gerek kalmadan anlaşma görüşmelerinin yapımında ve metnin saptanmasında doğrudan devletlerini temsil etmeye yetkili kişiler de iki gruba ayrılmaktadır. Bunlar ise; genel olarak devleti adına anlaşma görüşmelerinde ve metnin kabulünde yetkili olan kişiler ve bu amaçla devletleri adına yalnızca temsilci kılınan kişilerdir. Genel olarak yetkili olan kişileri belirtecek olursak; devlet başkanı,

hükümet başkanı ve dışişleri bakanıdır. Yalnızca temsilci olarak atandıkları devlet ya da uluslararası örgüt nezdinde antlaşma görüşmeleri yapma ve metni kabul etme yetkisine sahip temsilciler ise o devlet nezdinde atanan diplomatik misyon şefi ve o uluslararası örgüt nezdinde atanan diplomatik misyon şefidir .

Türkiye'nin Libya ile imzalamış olduğu deniz yetki alanlarının belirlenmesi ile ilgili anlaşmanın ilk temel meselesi imza tarafı devletlerin durumu ve antlaşma yapmaya yetkili kişilerin belirlenmesi ile ilgilidir. Daha önce de belirttiğimiz üzere antlaşma yapmaya yetkili kişiler ilk olarak egemen devletlerdir. Bu noktada Türkiye Cumhuriyeti Devleti açısından herhangi bir sorun bulunmamaktadır. Libya açısından ise antlaşmayı imzalayan Ulusal Mutabakat Hükümeti önem taşımaktadır. Bilindiği üzere Birleşmiş Milletler(BM) öncülüğünde bazı üye ülkelerin desteğini alan Libya UMH Başkanı Fayez Sarraj, 18 bakandan oluşan yönetimi Şubat 2016 tarihinde tüm dünyaya ilan etmişti. Ulusal Libya Siyasal Mutabakatı çerçevesinde kurulmuş olan hükümet, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi tarafından Libya'nın meşru yönetimi kabul edilmiş ve UHM Libya Siyasi Mutabakatı'nı oy birliği ile kabul etmiştir. Ayrıca UHM, Birleşmiş Milletler tarafından Libya'daki meşru güç olarak tanınmaktadır . Bu nedenle uluslararası hukuk açısından bağlayıcı geçerliliği bulunan Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi kararı çerçevesinde egemen unsur olarak UHM kabul edilmiş ve Libya Devleti adına antlaşma yapma yetkisine sahip olmuştur. Sonuç olarak Türkiye Cumhuriyeti Devleti ve Libya Devleti iki egemen devlet olup antlaşma yetkisine sahiptirler.

Türkiye - Libya antlaşması ile ilgili bir diğer önemli mesele antlaşma yapmaya yetkili

devlet yetkililerinin belirlenmesi ile ilgilidir. Yine hatırlanacağı üzere, uluslararası hukukta genel olarak anlaşma yapmaya yetkili kişileri devlet başkanı, hükümet başkanı ve dışişleri bakanı olduğunu belirtmiştik. Bu nokta da Türkiye'nin Libya ile yapmış olduğu Antlaşma hatırlanacağı üzere, Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Sayın Recep Tayyip Erdoğan ve Libya Ulusal Mutabakat Hükümeti Başkanı Fayez Sarraj önderliğinde dışişleri bakanlarınca imzalanmıştı. Bu nokta da yine Türkiye Cumhuriyeti'ni temsilen Devlet Başkanı sıfatıyla antlaşma görüşmelerini Sayın Recep Tayyip Erdoğan'ın yürütmesi uluslararası hukuk açısından herhangi bir sorun teşkil etmemektedir. Libya açısından ise Şubat 2016 tarihinde kurulan Libya Ulusal Mutabakat Hükümeti'ne Sayın Fayez Sarraj başkanlık etmekte ve böylece Hükümet Başkanı olması nedeni ile devleti adına anlaşma yapma yetkisine sahip bulunmaktadır. Sonuç olarak Türkiye - Libya anlaşması egemen devletler tarafından uluslararası hukukun bu alanda kendisine yetki tanıdığı kişiler arasında hazırlanması ve imzalanması nedeni ile herhangi bir sorun teşkil etmemektedir.

Türkiye - Libya Antlaşması'nın Yürürlüğe Girmesi ve Birleşmiş Milletler Onay Süreci ile İlgili Meseleler

Uluslararası hukukta bir anlaşmanın yürürlüğe girmesi ile anlaşmanın bağlayıcı güç kazanması ve anlaşmanın hüküm doğurması sonuçları anlaşılmaktadır. Bir anlaşmanın bağlayıcı güç kazanması üç şekilde gerçekleşebilmektedir. Bunlar; basit usul, onaylama ve katılma yoluyla antlaşmaların bağlayıcılık kazanması şeklindedir. Onaylama, kabul ya da uygun bulma gibi ikinci bir işleme gerek kalmadan, bir uluslararası hukuk kişinin iradesini açıklayarak doğrudan bir anlaşma

ile bağlanması öğretide basit usul olarak değerlendirilmektedir. Onaylama ise imzalanan bir anlaşmanın devletin bu konudaki yetkili organınca kabul edilmesi sonucu devleti uluslararası düzeyde bağlayan bir hukuksal işlemdir. Onaylama sonucu bir anlaşmanın bağlayıcılık kazanması için iç hukuk ve uluslararası hukuk düzeylerinin herbirinde gerçekleşmesi gereken hukuksal işlemler vardır. Katılma yoluyla bir anlaşmaya taraf olma ise, yapılışı sırasında bir anlaşmaya taraf olmayan bir uluslararası hukuk kişinin bu anlaşmaya sonradan taraf olmasını belirtmektedir .

Uluslararası hukukta anlaşmaların hüküm doğurabilmesi ya da yürürlüğe girmesi için ise bazı iç hukuk işlemlerinin yapılması gerekmektedir. Ancak iç hukuk işlemlerinden önce, anlaşmanın BM'ye tescil edilmesi de gerekmektedir. Bir anlaşmanın yürürlüğe girebilmesi için devletlerin bu amaçla başvurduğu yöntemler, çok değişik andlandırmalara karşın, ikiye ayırma olanağı bulunmaktadır. Bunlar; resmi duyuru ya da eski adıyla ilan ve yayındır. Resmi duyuru, bir devletin anayasa ya da yasa hükümleri gereği yaptığı anlaşmaların resmi yollarla iç düzeninde duyurulması işlemini belirtmektedir. Bir anlaşmanın yayınlanmasından kasıt ise, bir devletin anayasası ya da yasaları gereği, bu anlaşma metninin, eklerinin ve varsa koyulan çekincelerin o devletin resmi gazete ya da bu amaçla kabul edilen öteki yayınlarda yer alması olmaktadır. Her devlet kendi iç hukuk düzeninde yayın işleminin anlamını, koşullarını ve hukuksal etkilerini istediği gibi düzenleyebilmektedir .

Türkiye ile Libya arasında yapılan deniz yetki sınırlarının belirlenmesi anlaşması ile ilgili en önemli meselelerden birisi

anlaşmanın onaylanması ve bağlayıcı hüküm doğurması meseledir. Daha önce de belirttiğimiz üzere her ülke kendi iç hukuk kuralları çerçevesinde anlaşmaları onaylamakta ve bağlayıcı kabul etmektedir. Bu bağlamda Türkiye Büyük Millet Meclisi 7 Aralık 2019 tarihinde "Türkiye Cumhuriyeti Hükûmeti İle Libya Devleti Ulusal Mutabakat Hükûmeti Arasında Akdeniz'de Deniz Yetki Alanlarının Sınırlandırılmasına İlişkin Mutabakat Muhtırasının Onaylanmasının Uygun Bulunduğuna Dair Kanun " ile iç hukuk prosedürünü tamamlamış ve anlaşmanın kendisi açısından bağlayıcı sonuç doğuracağını kabul etmiştir. 8 Aralık 2019 tarihinde de Libya UMH "Deniz Yetki Alanlarının Sınırlandırılmasına İlişkin Mutabakat Muhtırası"nın yürürlüğe girdiğini açıklamış ve ülkede alınan kararların münferit olarak değil tek bir cilt halinde yayımlandığına, söz konusu kararın da gelecek yılın başında Resmi Gazete'de yayınlanacağı belirtilmiştir. Bu noktada bazı yazarların deniz yetki anlaşmasının Libya Temsilciler Meclisi'nden geçip yasal sürecini tamamlamadığı ve bu nedenle bağlayıcılığı bulunmadığı şeklindeki sözleri uluslararası hukuk açısından farklı şekilde yorumlanmaktadır. Ancak bu durum anlaşmanın geçersiz olduğu şeklinde değerlendirilmemelidir. Deniz yetki alanlarının belirlenmesine ilişkin anlaşma egemen devletler arasında, yetkili uluslararası hukuk kişilerince yapılmış ve iki ülkenin de anlaşmanın bağlayıcı olduğunu kabul etmesi neticesinde Temsilciler Meclisinin onayı olmadan da karşılıklı olarak anlaşma geçerli kabul edilebilecektir.

Libya anlaşması ile ilgili bir diğer önemli kısım da anlaşmanın BM tarafından tescil edilmesi ile ilgilidir. Bu konu ile ilgili olarak da Türkiye 12 Aralık 2019 tarihinde anlaşmayı tescil için BM'ye göndermiş ancak henüz anlaşma BM tarafından tescil

edilmemiştir. Elbette bu durumun nedeni olarak Yunanistan, Mısır ve GKRY'nin baskıları gösterilebilir. Ancak anlaşmanın BM tarafından tescil edilmemiş olması da, anlaşmayı geçersiz kılmamaktadır. BM Antlaşması'nın 102.maddesi 2.fıkrasına göre; "İşbu maddenin birinci fıkrasına uygun olarak tescil edilmemiş olan bir milletlerarası antlaşma veya antlaşmanın taraflarından hiçbiri, teşkilatın bir uzvu önünde anılan antlaşma veya antlaşmayı ileri süremez ." Söz konusu madde ile ifade edilmek istenilen, Türkiye ile Libya deniz yetki alanlarının belirlenmesi ile ilgili bir ihtilafa düştüklerinde bunu BM organları önüne götüremeyeceklerdir. Bunun dışında BM tarafından antlaşmanın tescil edilmemesi iki ülke arasında bağlayıcılığı bulunmadığı anlamına gelmemektedir.

Libya'da Dengelerin Değişmesi Durumunda Deniz Yetki Alanlarını Belirleyen Anlaşma Geçerliliğini Sürdürecektir Midir?

Uluslararası hukukta bir anlaşmanın sona ermesi ya da uygulanmasının durdurulması üç durumda ortaya çıkmaktadır. Bunlar; tarafların ortak iradeleri sonucu sona erme, tarafların tek taraflı iradesi sonucu sona erme ve kimi olaylar sonucu sona erme şeklindedir. Bu noktada anlaşmanın sona ermesi meselesi ile ilgili tarafların ortak rızalarının bulunması herhangi bir sorun yaratmamaktadır. Mesele tek taraflı olarak ya da kimi olaylar sonucu bir anlaşmanın sona ermesinde yaşanmaktadır .

Tarafların tek taraflı iradesi sonucu anlaşmayı sona erdiğini açıklaması fesih - çekilme ya da vazgeçme durumları ile mümkün olabilmektedir. Fesih bir antlaşmanın taraflardan birinin bir irade açıklaması yoluyla bu anlaşma ile bundan sonra bağlı olmayacağını bildirme işlemine verilen addır. Sonuç bakımından aynı

olmakla birlikte çok taraflı bir anlaşmanın kendi tarafının kendisi bakımından bu anlaşmaya son verme işlemine ise çekilme adı verilmektedir. Fesih ya da çekilme hakkının tek taraflı bir biçimde uluslararası hukukta yasal olarak kullanılması şu durumlarda olmaktadır; anlaşma hükümleri bunu öngörmüşse, tarafların fesih ya da çekilme hakkını tanıma niyetinde oldukları çeşitli verilerden anlaşılıyorsa, - anlaşmanın doğası gereği tek taraflı fesih hakkının tanındığı kanısı doğarsa (ancak bu nedene dayanan fesih hakkı konusunda öğretide büyük tartışmalara rastlanmaktadır) ve son olarak - öteki taraf antlaşmayı uygulamıyorsa ya da temel hükümlerini çiğniyorsa anlaşma sona erebilmektedir .

Vazgeçme durumu ise bir antlaşmanın sağladığı haklardan ve çıkarlardan bundan böyle yararlanılamayacağını bildirmesi işlemine verilen addır. Bu durumda özellikle dikkat edilmesi ilgili devletin kendi haklarından ve çıkarlarından vazgeçme durumu söz konusudur. Bu durumda karşı devletin haklarına helal getirilmemelidir.

Türkiye'nin Libya ile imzalamış olduğu deniz yetki alanları antlaşmasına ilişkin antlaşmanın iptal olabileceği yönündeki endişeler, Libya'da süren çatışmalar ve Fayeze Sarraj'ın görevi bırakacağını açıklaması ile daha fazla gündeme gelmeye başlamıştır. Özellikle Fayeze Sarraj'ın görevi bırakacağını açıklaması Türkiye tarafından üzüntü ile karşılanmış ve Serrac'ın görevine devam etmesi dönünde bazı dileklerde bulunulmuştur. Sonuç olarak Fayeze Sarraj Ekim ayı itibariyle görevi bırakacağını açıklamış ve kendisinden sonra yönetime gelecek kişinin Türkiye ile imzalanan antlaşmayı ne şekilde değerlendireceği netlik kazanmamıştır. Ancak Fayeze Sarraj'ın

görevi bırakması sonrasında yeni kurulacak olan hükümetin Türkiye ile imzalanan antlaşmadan fesih ya da vazgeçme gibi bir durumu söz konusu değildir. Zira fesih ve vazgeçme durumu daha önce de belirttiğimiz üzere antlaşma maddesinde yer almamakta ve taraflardan birisi tek taraflı böyle bir karar verme hakkına sahip bulunmamaktadır. Yine antlaşmanın herhangi bir maddesinde tarafların böyle bir niyette olduklarını gösteren herhangi bir madde bulunmamakla birlikte, özellikle Türkiye antlaşmanın kendi geleceği açısından hayati öneme sahip olduğunu ve antlaşmanın belirlendiği deniz sınır bölgelerinde askeri desteğin bile gündeme gelebileceğini belirtmiştir .

Kimi olaylar sonucu anlaşmaların sona ermesi ise anlaşma koşullarında köklü değişimler yaşanması, savaşın antlaşmalara etkisi, antlaşmanın uygulanmasını olanaksız kılan durumlar ve diplomasi ilişkilerinin kesilmesi neticesinde söz konusu olabilmektedir. Anlaşma koşullarında köklü değişimler ilkesi ile ilgili en önemli sorun, bu ilkenin öngördüğü koşullar yerine geldiği zaman bu durumdan zarar gören tarafın anlaşmaya tek taraflı olarak son verme ya da uygulamasını durdurma hakkını doğrudan kullanıp kullanamayacağı ile ilgilidir. Öğretide egemen olan ve bizim de desteklediğimiz görüş, bir tarafın bu ilkeye dayanarak doğrudan bir anlaşmaya son veremeyeceğidir. Dolayısıyla, bu görüşe görüşte olan bir taraf ya öteki taraf ile yeni bir anlaşma oluşturmak ya da uyuşmazlığı barışçıl yollarla çözmeye çalışmak durumundadır.

Kimi olaylar sonucu anlaşmaların sona ermesi meselesi Libya ile imzalanan deniz yetki alanlarının belirlenmesi anlaşmasında en fazla tartışılan konuların başında gelmektedir. Yine daha önce belirttiğimiz üzere, Libya'da çatışmalar

devam etmekte ve Libya'da yönetim kesin olarak henüz belirlenebilmiş değildir. BM ve Türkiye UMH'yi meşru hükümet olarak kabul ederken Rusya ve diğer bazı ülkeler darbeci Hafter yönetimini desteklemektedir. Bu nokta da General Hafter'in Trablus bölgesini ele geçirip, yönetimi ele geçirmesi durumunda Türkiye ile imzalanan antlaşmanın geçerliliği büyük bir sorun teşkil edebilecektir. Ancak bu durum da antlaşmanın geçersiz olacağı şeklinde değerlendirilmemeli ve yine daha önce belirttiğimiz üzere olası bir kriz durumunda Türkiye kendi ülkesel menfaatleri koruma adına yeni kurulacak olan hükümet ile antlaşmanın geçerliliği yönünde diplomatik temaslarını her zaman sürdürmelidir.

Sonuç Yerine

Türkiye ile Libya Arasında İmzalanan "Deniz Yetki Alanlarının Sınırlandırılmasına İlişkin Mutabakat Muhtırası" bölgesel dengeleri değiştirmenin ötesinde uluslararası hukuk açısından da önemli ayrıntılar içermektedir. Karşılıklı iki egemen devletin, uluslararası hukuk kişilerince imzalanan anlaşma, BM tarafından henüz tescil edilmemiş bile olsa, uluslararası hukuk açısından bağlayıcı olup, diğer devletlerin bölgede anlaşma taraf devletlerin haklarına saygı göstermeleri gerekmektedir. Kamuoyunda Libya'da yaşanan iç savaşın anlaşmayı olumsuz etkileyebileceği şeklinde ki görüşler ise yine uluslararası hukuk açısından gerçekleri yansıtmamakla birlikte, Türkiye belirlenen sınırlar ile MEB bölgesindeki haklarını her zaman kullanmaya devam edebilecektir.

DİPLOMATİK İLİŞKİLER ve POLİTİK ARAŞTIRMALAR MERKEZİ
CENTER for DIPLOMATIC AFFAIRS and POLITICAL STUDIES

+90 216 310 30 40 info@dipam.org

+90 216 310 30 50 www.dipam.org

Murat Reis Mahallesi Gazi Caddesi No:69
Üsküdar/İstanbul

YAZAR HAKKINDA

Erdi ŞAFAK, 1988 yılında Ankara'da doğmuştur. Liseyi Ankara Gazi lisesinde, Önlisans eğitimini Anadolu Üniversitesi Adalet Bölümünde tamamlamıştır. Lisans eğitimini Yakın Doğu Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde tamamladıktan sonra yine Yakın Doğu Üniversitesi'nde Öğretim Üyesi Yetiştirme programı çerçevesinde Kamu Hukuku – Uluslararası Hukuk alanında yüksek lisans yapmıştır. Lisans ve yüksek lisans eğitimi boyunca birçok araştırma merkezi ve enstitüde staj yapıp çeşitli seminer ve kongrelere katılmıştır. Daha sonra Yakın Doğu Üniversitesi Hukuk Fakültesi Kamu Hukuku – Uluslararası Hukuk bölümünde Silahlı Çatışmalar Hukuku konusunda doktorasını tamamlayan ŞAFAK, Yakın Doğu Enstitüsü Müdür Yardımcılığı ve aynı zamanda Yakın Doğu Üniversitesi'nde öğretim üyeliği görevlerine devam etmektedir. Çalışma alanları arasında uluslararası silahlı çatışmalar, siber çatışmalar ve terörizmdir bulunmaktadır.